

Hamlet

To be, or not to be – that is the question:
Whether 'tis nobler in the mind to suffer
The slings and arrows of outrageous fortune,
Or to take arms against a sea of troubles
And by opposing end them? To die, to sleep –
No more; and by a sleep to say we end
The heart-ache and the thousand natural shocks
That flesh is heir to, 'tis a consummation
Devoutly to be wished. To die, to sleep –
To sleep, perchance to dream. Ay, there's the rub,
For in that sleep of death what dreams may come
When we have shuffled off this mortal coil,
Must give us pause. There's the respect
That makes calamity of so long life.
For who would bear the whips and scorns of time,
The oppressor's wrong, the proud man's contumely,
The pangs of despised love, the law's delay,
The insolence of office and the spurns
That patient merit of the unworthy takes,
When he himself might his quietus make
With a bare bodkin? Who would fardels bear,
To grunt and sweat under a weary life
But that the dread of something after death,
The undiscovered country from whose bourn
No traveller returns, puzzles the will
And makes us rather bear those ills we have
Than fly to others that we know not of?
Thus conscience does make cowards of us all;
And thus the native hue of resolution
Is sicklied o'er with the pale cast of thought,
And enterprises of great pitch and moment
With this regard their currents turn awry,
And lose the name of action. Soft you now,
The fair Ophelia! Nymph, in thy orisons
Be all my sins remembered.

Att vara eller inte vara – det är frågan:
Är det mera ädelt att i sinnet tåla
det grymma ödets snaror och dess pilar
än att kämpa mot en uppsjö utav kval och
genom motstånd göra slut på dem? Att dö, att
sova – inget mer, och genom sömnen säga att
vi gör slut på hjärtekväl och de tusen plågor,
som köttet fått i arv, det vore ett slut, en nåd
att stilla bedja om. Att dö, att sova, att sova,
måhända drömma. Men, se där är kruxet. För
de drömmar, som i dödens sömn kan komma,
när dessa jordiska bojor vi kastat av,
får oss att tveka. Det är en tanke,
som genom hela livet plågar oss.
För vem vill bära tidens hugg och slag,
förtryckarens förseelser, den stoltes skymf,
avvisad kärleks plågor, lagens tröghet,
ämbetsmännens arrogans och det förakt
den förtjante får ta emot av den ovärdige,
om själv han kunde göra sig kvitt allt detta
med en blottad dolk? Vem skulle bära bördor,
stöna och svettas under ett slitsamt liv
om inte fruktan för något efter döden,
det oupptäckta landet, över vars gränser ingen
resande vänt åter, hade förvirrat viljan
och fått oss hellre att bära det elände vi har
än att fly till andra, som vi inte känner?
Så gör samvetet oss till krukor alla
och så går beslutsamhetens friska färg
i eftertankens kränka blekhet över
och företagsamhetens kraft och kärna
går på detta sätt förlorad och kan ej längre
kallas handling. Men lugn nu!
Sköna Ophelia! Nymf, må i dina böner
alla mina synder vara ihågkomna.

© Svensk översättning: Sven Lenninger förlag